2. 1. 2006

ID: 37860

Neplatnost výpovědi z pracovního poměru a další zaměstnávání

Nepožaduje-li žalobce v rámci řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru též náhradu mzdy, je třeba při posouzení, zda žalobce trvá na dalším zaměstnávání, vycházet ze zjištění, zda dal žalobce žalovanému alespoň konkludentně najevo, že trvá na dalším zaměstnávání. Samotné rozhodnutí soudu ve věci určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru nestačí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2106/2003, ze dne 3.3.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně J. V., zastoupené advokátem, proti žalovanému městu P., zastoupenému advokátkou, o 90.000,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 27 C 131/97, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. listopadu 2002 č.j. 13 Co 460/2002-93, tak, že rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. března 2002 č.j. 27 C 131/97-67 se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se žalobou podanou u soudu dne 29.8.1997 domáhala, aby jí žalovaný Č. k. P., příspěvková organizace (dále jen "Č. k. ") zaplatil na náhradě mzdy z neplatného rozvázání pracovního poměru za dobu od 1.6.1991 do 2.11.1994 částku 50.000,- Kč s 18% úrokem "ode dne podání žaloby". Žalobu zdůvodnila zejména tím, že jí žalovaný Č. k. dal dne 27.5.1991 výpověď z pracovního poměru, která byla v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 485/91 a pravomocně skončeném dnem 2.11.1994 prohlášena za neplatnou. Přestože po žalovaném Č. k. požadovala, aby jí i nadále přiděloval práci, žalovaný ji nevyhověl a na úhradu jejích nároků byl ochoten jí zaplatit náhradu mzdy jen za dobu 9 měsíců.

Žalovaný Č. k. namítal, že žalobkyně po neplatném rozvázání pracovního poměru netrvala na tom, aby jí dále zaměstnával, a že proto pracovní poměr účastníků skončil podle ustanovení § 61 odst.3 písm. a) zákoníku práce uplynutím výpovědní doby. Současně vůči nároku žalobkyně vznesl námitku promlčení.

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 18.4.2000 č.j. 27 C 131/97-23 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému Č. k. na náhradě nákladů řízení 4.150,- Kč k rukám advokátky. Žalobkyně podle názoru soudu prvního stupně za řízení neprokázala, že by žalovanému Č. k. oznámila, že trvá na dalším zaměstnávání; pracovní poměr účastníků proto skončil podle ustanovení § 61 odst.3 písm.a) zákoníku práce uplynutím výpovědní doby a žalobkyně nemá na požadované plnění nárok.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze usnesením ze dne 13.12.2000 č.j. 13 Co 437/2000-38 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Vytknul soudu prvního stupně, že svůj závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní učinil, ačkoliv žalobkyně předložila "listinné důkazy o tom, že jednala o zaměstnání u žalovaného i prostřednictvím H. asociace", a že přehlédl, že žalobkyně se ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 485/91 domáhala nejen určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, ale i určení, že její pracovní poměr u žalovaného Č. k. trvá. K náležitému zjištění skutkového stavu věci proto bude potřebné provést další důkazy.

Žalobkyně poté se souhlasem soudu prvního stupně změnila "i s ohledem na vznesenou námitku promlčení" žalobu tak, že požadovala náhradu mzdy ve výši 90.000,- Kč s 18% úrokem od 29.8.1997 za dobu od 29.8.1994 do 29.8.1997.

Obvodní soud pro Prahu 1 poté po provedení dalších důkazů rozsudkem ze dne 15.3.2002 č.j. 27 C 131/97-67 žalobu

zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému Č. k. na náhradě nákladů řízení 16.525,- Kč k rukám advokátky. Z výsledků dokazování dovodil, že žalobkyně neprokázala své tvrzení o tom, že by ve dnech 4. až 7.6.1991 sdělila zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ji nadále zaměstnával. Žalobkyně totiž písemné oznámení (jak sama vypověděla) neučinila, svého otce J. K., který jednal s ředitelem žalovaného Č. k. J. V. o dalším uvádění hry "P.", svým zastupování nezmocnila a prezident H. asociace J. T. měl jednat se žalovaným Č. k. až v době, když již žalobkyně podle svého tvrzení zaměstnavateli sdělila, že trvá na dalším zaměstnávání. Žaloba proto není důvodná.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25.11.2002 č.j. 13 Co 460/2002-93 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému Č. k. na náhradě nákladů odvolacího řízení 18.150,- Kč "na účet" advokátky. Odvolací soud zdůraznil, že žalobkyně za řízení sice uváděla, že zaměstnavateli oznámila, že trvá na dalším zaměstnávání, avšak "nespecifikovala, kdy se tak konkrétně stalo". Soud prvního stupně ji proto postupem podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. vyzval, aby svá skutková tvrzení v tomto směru doplnila, a žalobkyně poté uvedla, že ve dnech 4. až 7.6.1991 "probíhala jednání mezi režisérem K. a ředitelem divadla V. s výsledkem, že bude-li předmětná výpověď dána, dojde k zastavení představení P., a čímž V. posléze souhlasil". Soud prvního stupně proto v souladu se zákonem zkoumal, zda "právě tehdy a tak, jak žalobkyně v doplnění svých skutkových tvrzení uvedla, byl z její strany učiněn právní úkon směřující k tomu, aby její pracovní poměr u žalovaného i nadále trval", a správně dovodil, že žalobkyně svá tvrzení v tomto ohledu neprokázala. Sama totiž ve dnech 4. až 7.6.1991 se žalovaným Č. k. o otázce výpovědi z pracovního poměru nejednala a její otec J. K. "jednal s ředitelem divadla pouze svým jménem". Odvolacími námitkami žalobkyně, že se soud prvního stupně nezabýval tím, zda za žalobkyni nejednala se žalovaným Č. k. H. asociace, a že nezkoumal, zda žalobkyně neučinila úkon směřující k trvání pracovního poměru žalobou o neplatnost výpovědi a zda žalobkyně takový úkon neučinila "i později v době do rozhodnutí soudu o žalobě na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru", se odvolací soud nezabýval, neboť žalobkyně po poučení podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. "skutkově vymezila období a způsob, jímž mělo z její strany k oznámení o tom, že trvá na dalším zaměstnání, dojít a svá skutková tvrzení neupřesnila a nedoplnila ani poté, co byla před rozhodnutím ve věci soudem prvního stupně poučena ve smyslu ustanovení § 119a odst.1 o.s.ř.". Tvrdí-li tedy žalobkyně v odvolacím řízení, že "k právnímu úkonu došlo z její strany jindy a jiným způsobem než uváděla před soudem prvního stupně", jedná se o nové tvrzení, které lze uplatnit před odvolacím soudem jen za podmínek uvedených v ustanovení § 205a odst.1 o.s.ř. a "tyto podmínky nebyly v daném případě naplněny". Námitku, že by úkon žalobkyně směřující k dalšímu zaměstnávání mohla nahradit žaloba o neplatnost výpovědi, o níž bylo vedeno řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 485/91, odmítl odvolací soud dále s odůvodněním, že žaloba je sice nazvána "Žaloba na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a na potvrzení, že pracovní poměr trvá", avšak v samotném žalobním petitu se žalobkyně určení dalšího trvání pracovního poměru nedomáhala a požadovala pouze určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru. Soudy obou stupňů také proto rozhodly pouze o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a je tedy "třeba vycházet z toho, že se jednalo výlučně o žalobu o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, která však není způsobilá právní úkon směřující k dalšímu zaměstnávání u žalovaného nahradit".

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá v první řadě, že v odvolacím řízení lze sice nové skutečnosti a důkazy uplatnit jen za podmínek uvedených v ustanovení § 205a odst.1 o.s.ř., avšak tvrzení žalobkyně obsažená v jejím odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně nebyla nová. Smyslem ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. je "doplnit skutková tvrzení účastníka tak, aby byla úplná". Uvedla-li žalobkyně po poučení podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. další tvrzení, neznamená to, že k jejím dřívějším tvrzením nelze přihlížet, jestliže je po takovém poučení nezopakuje. Žalobkyně za řízení před soudem prvního stupně tvrdila "v podstatě to, že po doručení výpovědi sama jednala s ředitelem zaměstnavatele, posléze s ním jednal její otec, následně na základě jejího pověření jednala se zaměstnavatelem H. asociace a situace nakonec vyústila v podání žaloby nazvané jako žaloba na určení neplatnosti výpovědi a potvrzení, že pracovní poměr trvá", a o těchto tvrzeních byly před soudem prvního stupně navrženy a provedeny důkazy. Soudy obou stupňů postupovaly nesprávně, když z tohoto "kontinuálního jednání" vydělily s odkazem na její vyjádření po poučení podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. "jen jedno jednání dílčí" (jednání J. K., které považovaly za jednání bez zmocnění žalobkyní). Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, jak odvolací soud hodnotil obsah její žaloby, která byla projednávána v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 485/91. Směřovala-li tato žaloba "i k potvrzení trvání dalšího pracovního poměru, byť tato vůle žalobkyně nenašla adekvátní odraz v petitu žaloby", je podle názoru žalobkyně "zřejmé, že zaměstnavateli nejpozději okamžikem doručení žaloby takový projev vůle došel". Přípustnost dovolání žalobkyně dovozuje z ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. a navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

V průběhu dovolacího řízení byl dosavadní žalovaný Č. k. zrušen (ke dni 28.2.2003) a pravomocným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10.7.2003 č.j. 27 C 131/97-127 bylo rozhodnuto, že na jeho místě bude v řízení pokračováno s městem P. Dovolací soud proto v řízení pokračoval s tímto právním a procesním nástupcem žalovaného.

Žalovaný navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto. Soudy obou stupňů správně dovodily, že žalobkyně neprokázala, že by oznámila svému zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání. Svědek J. K. sám uvedl, že žalobkyní nebyl zmocněn jednat s jejím zaměstnavatelem, a nemohl tedy za žalobkyni učinit žádné prohlášení. Žalobkyně v průběhu řízení "stále měnila své návrhy a doplňovala důkazy", a proto soud prvního stupně postupoval podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř.; tvrdila-li v odvolání, že "úkon, ze kterého lze posoudit její zájem na dalším setrvání v zaměstnání, byla žaloba o neplatnost výpovědi", odvolací soud se touto skutečností správně podle ustanovení § 205a odst.1 o.s.ř. nezabýval. Navíc tato žaloba není způsobilá nahradit právní úkon směřující k dalšímu zaměstnávání, neboť je zřejmé, že nebyla považována za oznámení o trvání na dalším zaměstnávání, neboť bylo rozhodnuto pouze o neplatnosti výpovědi.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o.s.ř.

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst.1 písm.a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst.1 písm.b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.]; to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky [§ 237 odst.2 písm.a) o.s.ř.], a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení [§ 237 odst.2 písm.b) o.s.ř.].

Žalobkyně dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu ve výroku, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst.1 písm.b) o.s.ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že soud prvního stupně rozhodl ve svém rozsudku ze dne 15.3.2002 č.j. 27 C 131/97-67 stejně jako ve svém dřívějším rozsudku ze dne 18.4.2000 č.j. 27 C 131/97-23, který byl usnesením odvolacího soudu ze dne 13.12.2000 č.j. 13 Co 437/2000-38 zrušen (v obou případech ze shodných důvodů žalobu zamítl). Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst.3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst.3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst.3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci bylo zjištěno, že žalovaný Č. k. dal žalobkyni dopisem ze dne 27.5.1991 výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) zákoníku práce, která byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19.4.1994 č.j. 18 C 485/91-35, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22.9.1994 č.j. 22 Co 366/94-55, prohlášena za neplatnou; uvedené rozsudky nabyly podle potvrzení obsaženého ve spise právní moci dnem 2.11.1994.

Žalobkyně (poté, co se souhlasem soudu prvního stupně změnila žalobu) se domáhá zaplacení náhrady mzdy za dobu

od 29.8.1994 do 29.8.1997. Požadavek žalobkyně na náhradu mzdy za dobu od 29.8. do 1.11.1994 má základ v ustanovení § 61 odst.1 zákoníku práce a za dobu od 2.11.1994 do 29.8.1997 je třeba jej posoudit podle ustanovení § 130 odst.1 zákoníku práce (srov. zprávu Nejvyššího soudu ze dne 4.10.1968 Cpj 198/67 "Z rozboru s zhodnocení rozhodování soudů o skončení pracovního poměru a o nárocích z toho vyplývajících", uveřejněnou Sborníku stanovisek, závěrů, rozborů a zhodnocení soudní praxe, zpráv o rozhodování a soudních rozhodnutí Nejvyššího soudu III, SEVT Praha 1980, str. 147). V obou případech mohl žalobkyni vzniknout nárok na náhradu mzdy, jen jestliže oznámila zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ji dále zaměstnával. Jestliže takové oznámení neučinila, platí, že pracovní poměr skončil - jak správně dovodily soudy obou stupňů - dohodou ke dni, v němž uplynula výpovědní doba (srov. § 61 odst.3 písm.a) zákoníku práce), a požadované plnění jí nemůže být přiznáno.

Podle ustálené judikatury soudů zaměstnanec může oznámit zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, kdykoliv poté, co mu zaměstnavatel dal neplatnou výpověď, nejpozději však do rozhodnutí soudu, jímž bylo řízení o žalobě zaměstnance o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru výpovědí pravomocně skončeno a kterým byla určena neplatnost rozvázání pracovního poměru. Zaměstnanec může své stanovisko o tom, zda trvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, změnit. Z hlediska ustanovení § 61 odst. 1 a 3 zák. práce je rozhodné, jaké své stanovisko o tom, zda trvá nebo netrvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, oznámil zaměstnavateli v době vyhlášení (vydání) soudního rozhodnutí o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru (srov. například právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11.10.2001 sp. zn. 21 Cdo 2905/2000, uveřejněném pod č. 77 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2002). Oznámení zaměstnance, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel po neplatném rozvázání pracovního poměru výpovědí dále zaměstnával, je jednostranným právním úkonem zaměstnance, adresovaným zaměstnavateli, který ke své platnosti nevyžaduje písemnou formu; projev vůle zaměstnance tu může být učiněn jednáním nebo opomenutím, může se tak stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl zaměstnanec projevit (srov. například právní názor uvedený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18.12.1995 sp. zn. 6 Cdo 63/95, uveřejněném pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1996).

V posuzovaném případě odvolací soud mimo jiné řešil právní otázku, zda zaměstnanec oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, tím, jestliže v žalobě o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru podané podle ustanovení § 64 zákoníku práce uvedl též požadavek na určení (potvrzení), že "pracovní poměr trvá". Uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst.1 písm.c) o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Odvolací soud při řešení výše uvedené právní otázky vycházel z právního názoru, že oznámení zaměstnance, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, nahrazuje jen taková žaloba, v níž zaměstnanec uplatnil nejen neplatnost rozvázání pracovního poměru, ale také požadavek na náhradu mzdy ve smyslu ustanovení § 61 odst. 1 zák. práce (uvedeného například v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18.12.1995 sp. zn. 6 Cdo 63/95, uveřejněném pod č. 24 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1996). Takový právní názor, který představuje ustálenou judikaturu soudu, je nepochybně správný; uplatnil-li totiž zaměstnanec v žalobě podané proti zaměstnavateli kromě požadavku na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru též nárok na náhradu mzdy podle ustanovení § 61 odst.1 zák. práce, je v tom imanentně obsaženo oznámení zaměstnance, že trvá na dalším zaměstnání, neboť, požadoval-li zaměstnanec po zaměstnavateli náhradu mzdy podle ustanovení § 61 odst.1 zák. práce, dal mu tím vždy alespoň konkludentně (způsobem nevzbuzujícím pochybnost) najevo, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával.

V projednávané věci se však o takovouto situaci nejedná. Žalobkyně v žalobě, kterou se domáhala určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27.5.1991 a která byla projednána v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 18 C 485/91, nepožadovala náhradu mzdy poskytovanou podle ustanovení § 61 odst.1 zákoníku práce. Z obsahu žaloby vyplývá, že vedle požadavku na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru v ní uvedla požadavek "na potvrzení, že pracovní poměr trvá". Bez ohledu na to, zda takový požadavek byl též součástí tzv. žalobního petitu a zda o něm bylo (správně mělo být) vedle nároku na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru soudy rozhodnuto, bylo významné, zda tím žalobkyně alespoň konkludentně (způsobem nevzbuzujícím pochybnost) zaměstnavateli dala najevo, že trvá na dalším zaměstnávání. Takový závěr se neodvíjí - jak se mylně domnívá odvolací soud - od posouzení žaloby soudem a od toho, jak o ní bylo soudy rozhodnuto, ale toliko od zjištění, zda a jakou vůli tím žalobkyně (popřípadě též za použití výkladových pravidel uvedených v ustanovení § 240 odst.3 zákoníku práce) projevila. Odvolací soud se věcí z tohoto pohledu nezabýval, a proto je jeho právní posouzení věcí

neúplné a tudíž i nesprávné.

S odvolacím soudem nelze souhlasit ani v tom, že by ustanovení § 205a odst.1 o.s.ř. žalobkyni bránilo v odvolacím řízení uplatnit tvrzení, že za ni jednala se zaměstnavatelem H. asociace nebo že její požadavek na další zaměstnávání byl obsažen v žalobě o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27.5.1991.

Z pohledu odvolacího řízení jsou nové takové skutečnosti nebo důkazy, které nebyly za řízení před soudem prvního stupně uplatněny žádným z účastníků a ani jinak nevyšly najevo. Ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř. pak slouží k tomu, aby předseda senátu vedl účastníka, který nevylíčil všechny pro věc rozhodné skutečnosti nebo který je uvedl neúplně, aby potřebná tvrzení doplnil. Vyzve-li předseda senátu účastníka řízení postupem podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř., aby doplnil svá skutková tvrzení, neznamená to, že soud přihlédne při rozhodování jen ke tvrzením účastníka, které uvedl na výzvu soudu, a že by ostatní tvrzení mohl pominout; soud musí vzít zřetel - jak vyplývá zejména z ustanovení § 132 o.s.ř. - též k dalším (dřívějším) tvrzením tohoto účastníka, jakož i ke všemu, co za řízení vyšlo jinak najevo.

Z obsahu spisu je v projednávané věci nepochybné, že tvrzení o tom, že za žalobkyni jednala s jejím zaměstnavatelem H. asociace nebo že její požadavek na další zaměstnávání byl obsažen v žalobě o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 27.5.1991, byla uplatněna v řízení před soudem prvního stupně. I když tato tvrzení nezopakovala poté, co jí bylo poskytnuto poučení podle ustanovení § 118a odst.1 o.s.ř., nešlo o nové skutečnosti, které by byly z hlediska ustanovení § 205a odst.1 o.s.ř. nezpůsobilým odvolacím důvodem. Odvolací soud proto postupoval v rozporu se zákonem, když k nim při rozhodování o odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně nepřihlédl.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.). Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody
- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník
- Plat